

Китоби Юъил ва Калисои Лодикияи Адвентистони Рӯзи Ҳафтум — Шумораи сию шаш

Jeff Pippenger

2026-01-27

Рақами сию шаш

Дар миёни «ғавғо», ки Ҷеймс Уайт онро парокандашавии миллериён пас аз 22 октябри соли 1844 муайян мекунад, Вилиям Миллер дар соли 1847 рӯёе дид, ва ду сол баъд ӯ ба хок супурда шуд.

«Агар Уилиям Миллер метавонист нури паёми сеюмро бубинад, бисёр чизҳое, ки ба назари ӯ тира ва асроромез менамуданд, барои ӯ шарҳ дода мешуданд. Аммо бародаронаш нисбат ба ӯ чунон муҳаббат ва таваҷҷуҳи амиқ изҳор мекарданд, ки ӯ гумон дошт аз онҳо ҷудо шуда наметавонад. Дили ӯ ба сӯи ҳақиқат майл мекард, вале баъд ба бародаронаш менигарист; онҳо ба он муқобилат мекарданд. Оё ӯ метавонист аз онҳое ҷудо шавад, ки бо ӯ паҳлу ба паҳлу дар эълон кардани омадани Исо истода буданд? Ӯ меандешид, ки онҳо, албатта, ӯро ба гумроҳӣ намебаранд.»

«Худо ӯро иҷозат дод, ки зери қудрати Шайтон, салтанати марг, афтад ва ӯро дар қабр аз онҳое, ки пайваста ӯро аз ростӣ дур мекашиданд, пинҳон кард. Мӯсо ҳангоме ки наздик буд ба Замини Ваъдашуда дохил шавад, хато кард. Ҳамчунин, ман дидам, ки Вилиям Миллер низ хато кард, ҳангоме ки наздик буд ба Канъони осмонӣ дохил шавад, зеро гузошт, ки нуфузи ӯ бар зидди ростӣ равона гардад. Дигарон ӯро ба ин оварданд; дигарон бояд барои он ҷавоб диҳанд. Аммо ғариштагон ғубори гаронбаҳои ин банди Худоро посбонӣ мекунанд, ва ӯ бо садои карнаи охири берун хоҳад омад.»

«Поягоҳи Мустаҳкам»

«Ман гурӯҳро дидам, ки хуб муҳофизатшуда ва устувор меистоданд ва ба онҳое, ки мехостанд имони барқароршудаи ҷамоатро ноором созанд, ҳеҷ роҳ намедоданд. Худо ба онҳо бо ризомандӣ назар мекард. Ба ман се қадам нишон дода шуд — паёмҳои ғариштаи яқум, дуум ва сеюм. Ғариштаи ҳамроҳи ман гуфт: “Вой бар ҳоли касе ки сангеро аз ҷойи худ ҷунбонад ё сӯзанакеро аз ин паёмҳо ба ҳаракат оварад. Фаҳмиши дурусти ин паёмҳо аҳамияти ҳаётан муҳим дорад. Сарнавишти ҷонҳо аз тарзи қабул шудани онҳо вобаста аст.” Бори дигар маро аз тариқи ин паёмҳо поён оварданд, ва ман дидам, ки қавми Худо таҷрибаи худро ҷӣ андоза гарон харида буданд. Он тавассути ранҷи бисёр ва муборизаи сахт ба даст омада буд. Худо онҳоро қадам ба қадам роҳбарӣ карда буд, то он ки онҳоро бар платформаи мустаҳкам ва тағйирнопазир қарор дод. Ман дидам, ки шахсон ба платформа наздик мешуданд ва таҳкурсиҳо месанҷиданд. Баъзеҳо бо шодӣ дарҳол бар он қадам гузоштанд. Дигарон ба айбҷӯӣ аз таҳкурсии оғоз карданд. Онҳо мехостанд, ки беҳбудиро ворид карда шаванд, ва он гоҳ платформа комилтар мегардид ва мардум хеле хушбахттар мешуданд. Баъзеҳо аз платформа поён шуданд, то

онро бисанчанд, ва эълон карданд, ки он нодуруст гузошта шудааст. Аммо ман дидам, ки қариб ҳамаи онҳо бар платформа устувор меистоданд ва онҳое ки аз он поён шуда буданд, насихат мекарданд, ки шикоятҳои худро бас кунанд; зеро Худо Устои Бинокор буд, ва онҳо бар зидди ӯ меҷангиданд. Онҳо кори аҷоибӣ Худоро, ки онҳоро ба он платформаи устувор оварда буд, баён мекарданд ва дар ягонагӣ чашмони худро ба осмон мебардоштанд ва бо овози баланд Худоро ҷалол медоданд. Ин ба баъзе аз онҳое ки шикоят карда, платформаро тарк намуда буданд, таъсир расонд, ва онҳо бо нигоҳи фурутан боз бар он қадам гузоштанд». Навиштаҳои Аввалин, 258.

Аъмоли Аҷоибӣ Миллер

«Кори аҷоиб»-и Уилям Миллер ба «таҳкурсии устувор» оварда расонд, ки он «платформаи саҳт ва бетағйир» буд. «Таҳкурсий»-и «платформаи бетағйир» ва ҳамчунин ҳамлаи баъдӣ ба ҳам «платформа» ва ҳам «таҳкурсий», ки пас аз марги Миллер дар соли 1849 ба миён оварда шуданд, дар ҳоби ӯ муайян карда шудааст.

Вильям Миллер рамзи асосҳои адвентизм мебошад.

ӯ ҳамчунин рамзи таърихи миллеритӣ аз соли 1798 то 1863 мебошад.

ӯ ҳамчунин рамзи таърихи миллерӣ аз соли 1798 то соли 1844 мебошад.

ӯ инчунин рамзи таърихи се ғаришта аз соли 1798 то қонуни якшанбе мебошад.

ӯро чилу шаш сол аз 1798 то 1844 рамзӣ ифода мекунад.

ӯ бо рақами «220» ифода шудааст, нисбат ба 2,520 ва 2,300.

ӯ бо «ҳафт вақт» — яъне 2,520 — ифода шудааст.

ӯ бо 2,300 ифода шудааст.

Ду ҳоби Миллер ба воситаи ду ҳоби Набукаднесар дар боби дуюм ва боби чоруми Дониёл намунавор тасвир шудаанд.

Давраи соли 1798 аз Набукаднесар оғоз ёфта, дар соли 1863 бо Балшасар ба анҷом мерасад.

Давраи аз соли 1798 то қонуни якшанбе бо Набукаднесар оғоз ёфта, бо Белшасар анҷом меёбад.

Ҳамчун рамзи таърихи миллеритҳо, ӯ рамзи пояҳост, ки ҳақиқатҳоеро ифода мекунанд, ки миёни кашфи алфавии 2,520 ва кашфи омегавии 2,300 ошкор гардида буданд. Љеймс Уайт, ҳангоми шарҳ додани ҳоби Уилям Миллер, муайян кард, ки «калид» усули Миллер барои омӯзиши Китоби Муқаддас буд. Ин методология калиди Довуд аст, ки бар китфи Миллер гузошта шуда буд, зеро ӯ пешгӯии 2300 солро пешкаш намуд, ки ба поён расид, вақте ки Ишаъё 22:22 дар 22 октябри соли 1844 иҷро шуд.

Ҳақиқатҳое ки аз соли 2023 ба баъд қушода шудан гирифтанд, ҳамон ҳақиқатҳоянд, ки пештар дар муаррифиҳои Nabakkuk's Tables 95 муайян гардида буданд, ва акнун он

ҳақиқатҳо дар чорчӯбаи нави «Ҳақиқат» чой дода мешаванд.

Даъвати овоз дар биёбон дар моҳи июли соли 2023 муайян кард, ки барои онҳое, ки мебоист аз барои эълони 18 июли соли 2020 тавба мекарданд, гирия ва навҳа зарур буданд. Онҳое ки мебоист дар шумори бокирагони доно бошанд, бояд дар мувофиқат бо дуои боби нӯҳи Дониёл тавба мекарданд, ки он дуои касонест дар Ибодат 26, ки эътироф мекунанд, ки онҳо пароканда шудаанд.

Ҳангоме ки Миллер мегӯяд: «Вақте ки ман ба ҳамин гуна барои талафоти бузурги худ ва масъулияти худ гирия ва навҳа мекардам, Худоро ба ёд овардам ва бо чиддият дуо гуфтам, ки Ё ба ман ёрӣ фиристад. Дарҳол дар кушода шуд, ва марде ба ҳучра даромад; он гоҳ ҳамаи мардум аз он ҷо берун рафтанд; ва ё, дар дасташ чорӯби хокрӯб дошт, тирезаҳоро кушод ва ба рӯбидани хок ва ахлот аз ҳучра оғоз кард».

Даре, ки кушода шуд, дили Миллер буд, вақте ки ё барои «мадад» «бо чидду чаҳд дуо гуфт». Исо, ҳамчун Шоҳиди Ҳақиқӣ ба Лоодикия, бар дилҳо мекӯбад ва ворид шудан меҳаҳад. Вақте ки он дар кушода шуд, раванди ҷудосозӣ оғоз ёфт. Вақте ки он дар кушода шуд, «тирезаҳо» низ кушода шуданд, ва «тирезаҳо» — тирезаҳои осмонанд.

Юҳанно дар боби нуждаҳуми Ваҳй дид, ки тирезаҳои осмон кушода шуданд, вақте ки Худованд лашкари аспони сафеди Худро бархезонд, дарҳол баъд аз он ки арӯс худро омода сохта буд. Он лашкар, ҳамон лашкари Ҳизқиёл аст, ки дар посух ба паёми боди саҳти шарқӣ бармехезад. Он лашкар калисои ғолиб аст, ки аз калисои мубориз ба калисои ғолиб табдил меёбад, вақте ки ҷудои гандум ва мастакҳо ба анҷом мерасад. Ин ҷудой ҳамчунин ҳамчун гузаштан аз таҷрибаи Лаодикия ба таҷрибаи Филоделфия тасвир шудааст. Миллер дили худро кушод ва ба Шоҳиди Ҳақиқӣ иҷозат дод, ки ба дарун дарояд, ҳангоме ки Ё гандум ва мастакҳоро ҷудо мекард, ва ба ин тариқ лашкари аспони сафеди Худро ба ҳаёт бархезонд.

31 декабри соли 2023, марди «Чӯткаи Хок» баъд аз он ки мардум аз ҳучра баромаданд, ба дарун даромад ва ба кори бартараф кардани партовҳои гумроҳӣ оғоз намуд, дар ҳоле ки ҳақиқатҳои қадимаи Ҷадвалҳои Ҳабаққуқро дар як чорчӯбаи нави ҳақиқат чой меод.

«Наҷотдиҳанда наомада буд, то он чиро, ки падарсолорон ва анбиё гуфта буданд, бекор созад; зеро Худи Ё ба воситаи ин мардони намоянда суҳан гуфта буд. Ҳамаи ҳақиқатҳои Каломи Худо аз Ё сарчашма гирифта буданд. Аммо ин гавҳарҳои бебаҳо дар чорчӯбаҳои дурӯғин ҷо дода шуда буданд. Нури гаронбаҳои онҳо водор карда шуда буд, ки ба хидмати гумроҳӣ дарояд. Худо меҳост, ки онҳо аз чорчӯбаҳои гумроҳии худ бардошта шуда, дар қолаби ҳақиқат аз нав чой дода шаванд. Ин корро танҳо дасти илоҳӣ метавонист анҷом диҳад. Ҳақиқат, ба сабаби пайванди худ бо гумроҳӣ, дар хизмати кори душмани Худо ва инсон қарор гирифта буд. Масеҳ омада буд, то онро дар он ҷой қарор диҳад, ки Худоро ҷалол диҳад ва барои наҷоти башарият амал намояд». The Desire of Ages, 287.

Яке аз нахустин ҳақиқатҳое, ки дар соли 2024 таълим дода шуданд, шарҳи навмеди 18 июли 2020 буд. Хат бар хат эътироф гардид, ки навмедиҳои аввали ҳар як хати ислоҳот 18 июли 2020-ро ҳамчун нишонаи асосӣ дар масали даҳ бокира муайян мекарданд. Мавзӯи

навмедӣ ба «калид»-е табдил ёфт, ки ҳақиқати қудсгоҳро мекушояд; ҳол он ки дар навмедии бузурги соли 1844, қудсгоҳ «калид»-е буд, ки навмедиро мекушод.

Он Марди хасубдор, ки ҳамчунин Шери қабилаи Яхудо мебошад, дар соли 2023 ба кушодани муҳри паёми Нидои Нимашаб оғоз намуд. Акнун мо ба он ҷой дар ҳоби Миллер расидаем, ки ӯ сандуқчаи бузургтарро бар рӯи миз мегузорад ва он ҳақиқатҳоро ба даруни он меандозад, ки бояд даҳ баробар равшантар аз офтоб дурахшанд. Яке аз он гавҳарҳо ваҳй дар бораи он аст, ки ӯ дар ривояти нубувватӣ кист.

Вақте ки нубувват кушода мешавад, ӯ Шери қабилаи Яхудо аст, ки ҳақиқатҳои кӯҳнаро гирифта, онҳоро дар қолаби нави се қадами «ҳақиқат» ҷой медиҳад. Он қолабро Масеҳ ҳамчун Алфа ва Омега, Аввал ва Охир, ба ҳам мепайвандад. Ҳамчун Каломи Худо, ӯ ҳар як ҷузъи Каломи Худро ба низом даровардааст. Ҳамчун Палмони ӯ ҳар паҳлуяшро ҳамчун як математика тарҳрезӣ намудааст.

Ҳангоме ки Петрус дар Қайсарияи Филиппӣ, дар соати сеюм, қарор дорад, ӯ Худро ҳамчун Палмонӣ муаррифӣ мекунад, бо таъкид бар «фрактаҳои нубувватӣ». Яке аз ваҳйҳои ниҳони Масеҳ ҳамчун Худованди нубувват, таъкид бар фрактаҳои нубувватист, чунон ки дар шахси Петрус дар Матто 16:18 таҷассум ёфтааст, ки рамзи 1.618 мебошад, ва дар олами табиӣ «таносуби тиллоӣ» номида мешавад, аммо аз ҷониби Палмонӣ «фрактаҳои нубувватӣ».

Мо ҳоло танҳо ба шиносоии фрактаҳои нубувватӣ, ки дар дохили ҳафтаи муқаддаси солҳои 27 то 34 ҷой доранд, оғоз кардаем. Пеш аз он ки дар роҳи худ ба сӯи китоби Юил дубора ба он ҷо баргардем, лозим буд, ки таъкиди фрактаҳои нубувватӣ ба баррасии мо дар бораи ҳоби Миллер афзуда шавад.

Давра аз замоне ки Миллер мардумро даъват мекард, ки «биёед ва бубинед», ва Масеҳ, ҳамчун он марде ки ғуборро бо хасу мерӯбад, Миллерро даъват мекард, ки «биё ва бубин», аз соли 1798 то қонуни якшанбе аст, аммо он дар дохили ин таърихи умумӣ як фрактаро дар бар мегирад, бо давраи аз 1798 то 1863. Он фрактали дигареро низ аз 9/11 то қонуни якшанбе дар бар мегирад, ва боз як фрактали дигар аз 2023 то қонуни якшанбе.

Вақте ки Миллер дар миёни ғавғо чашмонашро пӯшид, ӯ таърихи соли 1849-ро намоёндагӣ мекард, замоне ки Худованд кӯшиш мекард корро ба анҷом расонад, аммо бенатиҷа. ӯ дар соли 2023 эҳё мешавад, зеро ӯ ҳамон Илос аст, ки бо Мусо дар кӯча кушта шуда буд. ӯ дар соли 1849 мурд, ва сипас боз 18 июли соли 2020 мурд.

Рӯёи ӯ дар соли 1847 дода шуд; сипас Худованд бори дуюм дасти Худро дароз карда, ҷадвали соли 1850-ро ба нашр расонид. Ҳангоме ки Худованд дар таърихи яксаду чилу чор ҳазор бори дуюм дасти Худро дароз мекунад, Миллер эҳё мегардад.

Нуқтаи ибтидоии пароканда шудани ҳам Исроил ва ҳам Яхудо дар китоби Ишаё баён шудааст.

Зеро сари Сурия Димишқ аст, ва сари Димишқ Разин; ва дар давоми шасту панҷ сол Эфроим шикаста хоҳад шуд, то ки дигар қавм набошад. Ва сари Эфроим Сомария аст, ва сари Сомария писари Рамалиё. Агар имон наоваред, якинан барқарор нахоҳед монд. Ишаё 7:8, 9.

Ин нубувват дар соли 742 то милод дода шуд, ва пас аз нуздаҳ сол, дар соли 723 то милод, Исроил аз ҷониби ашшуриён пароканда карда шуд, ва сипас баъд аз чихилу шаш соли дигар Яхудо аз ҷониби Бобил пароканда карда шуд. Ин се сана як давраи нуздаҳсоларо ифода мекунад, ки пас аз он давраи чихилу шашсола меояд. Вақте ки он ду нубувват мутаносибан дар солҳои 1798 ва 1844 ба анҷом расиданд, он давраи нуздаҳсолае, ки дар оғоз аз соли 742 то милод то 723 то милод буд, нуздаҳ соли алфа буд, ки нуздаҳ соли омегаро аз соли 1844 то 1863 намояндагӣ мекард.

Миллер пас аз панҷ соли даруни омегаи нуздаҳсола ва ҳафт сол баъд аз он ки мақолаҳои Хайрам Эдсон дар бораи «ҳафт замон» ба нашр расиданд, вафот кард. Ҳафт сол баъд «ҳафт замон» рад карда шуд. Соли 1856 мебоист мӯҳрузорӣ мебуд, ки пеш аз қонуни якшанбеи соли 1863 меомад, аммо чунин нашуд.

Фариштаи сеюм дар солҳои 1844, 1888 ва дар 9/11 омад. Хоҳар Уайт муайян кард, ки ҳангоме ки биноҳои бузурги шаҳри Нью-Йорк фурӯ меоянд, се ояти аввали Ваҳй боби ҳаждаҳ иҷро хоҳанд шуд.

Ваҳй 18

Ояти ЯКУМ — Ва баъд аз ин чизҳо ман фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд, дар ҳоле ки қудрати бузурге дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид.

Ояти ДУЮМ — Ва ӯ бо овози баланд ва қавӣ нидо карда, гуфт: Бобили бузург афтод, афтод, ва манзили девҳо, ва маскани ҳар рӯҳи палид, ва қафаси ҳар мурғи нопок ва нафратангез гардидааст.

Ояти СЕЮМ — Зеро ҳамаи халқҳо аз шароби ғзаби зинои вай нӯшидаанд, ва подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва тоҷирони замин аз фаровонии нозу неъматҳои вай сарватманд гардидаанд.

Фариштаи нахустини пуриқтидор бо паёме дар дасташ нозил шуд, ва ба Юҳанно амр карда шуд, ки рафта он китоби хурдро бигирад ва бихӯрад. Он фариштаи нахустин ҳамон кореро анҷом медиҳад, ки фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳ анҷом медиҳад, ки заминро бо ҷалоли худ мунаввар месозад. Зеро фариштаи нахустин алфа аст ва фариштаи сеюм омега, ва ибтидо ҳамеша анҷомро таҷассум мекунад.

«Исо фариштаи қудратманде фиристод, то нозил шуда, сокинони заминро хушдор диҳад, ки барои зуҳури дувуми Ӯ омода шаванд. Ҳангоме ки он фаришта ҳузури Исоро дар осмон тарк мекард, нуре бағоят дурахшон ва ҷалолманд пешопеши ӯ мерафт. Ба ман гуфта шуд, ки рисолати ӯ ин буд, ки заминро бо ҷалоли худ мунаввар созад ва одамиро аз ғзаби ояндаи Худо хушдор диҳад». Early Writings, 245.

Фариштаи аввал ояти якуми Ваҳйи ҳаждаҳум аст.

Ва баъд аз ин чизҳо ман фариштаи дигареро дидам, ки аз осмон нозил мешуд, қудрати азим дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ мунаввар гардид.

Фариштаи дуюм ояти дуюми Ваҳйи Юҳанно ҳаждаҳ аст.

Ва ӯ бо овози баланд ва қавӣ нидо карда, гуфт: «Бобили бузург сукут кард, сукут кард, ва маскани девҳо, паноҳгоҳи ҳар рӯҳи палид, ва қафаси ҳар мурғи нопок ва нафратангез гардидааст».

Фариштаи сеюм ояти сеюми Ваҳйи Юҳанно боби ҳаждаҳум аст.

Зеро ҳамаи халқҳо аз майи ғзаби зинокории вай нӯшидаанд, ва подшоҳони замин бо вай зино кардаанд, ва тоҷирони замин аз фаровонии нозу неъматӣ вай сарватманд гардидаанд.

Ҳамаи подшоҳон ҳангоми қонуни якшанбе бо фоҳиша зино мекунанд, чунон ки дар ояти сеюм ба таври намунавӣ нишон дода шудааст. Паёми фариштаи дуюм ин аст, ки Бобил сукут кардааст, ва ин ояти дуюм аст. Миссияи фариштаи якум ин буд, ки заминро бо ҷалоли худ равшан созад, ва ин ояти якум аст. Ояти якум 9/11 аст. Ояти дуюм раванди ҷудошавист, ки аз замони 9/11 то кунун дар миёни тамоми инсоният идома доштааст, ва ояти сеюм қонуни якшанбе аст. Ба ҳамин сабаб, 9/11 паёми фариштаи сеюм аст, ва қонуни якшанбе низ ҳамон аст. 9/11 ҳушдори наздикшавии қонуни якшанберо, тавре ки дар се ояти аввал тасвир шудааст, ифода мекунад, ва овози дигари ояти чорум қонуни якшанбе мебошад. Овози аввали Ваҳй боби ҳаждаҳум ҳушдори наздикшавии қонуни якшанбе аст, ва он ҳушдор ҳангоми қонуни якшанбе ба воқеияти зинда табдил меёбад.

Аз 11-уми сентябр то қонуни якшанбе бо давраи алфаи «биё ва бубин»-и ҳоби Миллер то омегаи «биё ва бубин» намуна гирифта мешавад. Дар байни 11-уми сентябр ва қонуни якшанбе ҷавҳирот бар мизи Миллер дар маркази ҳуҷра гузошта мешаванд, пароканда ва зери ҳок пинҳон мегарданд, ва сипас аз ҷониби марди ҷуткаи ҳок барқарор карда мешаванд. Он фариштае, ки дар соли 1840 бо китоби хурд нозил шуд, фариштаи аввалин ва алфа буд, ки намояндаи он фариштае буд, ки дар 11-уми сентябр нозил шуд. Он фаришта дар боби ҳадаҳум муайян карда мешавад, вақте ки ба Юҳанно гуфта мешавад, ки китоб ширин хоҳад буд, аммо талх хоҳад гардид.

Юҳанно ҳаракати фариштаи аввалро, ки аз ҷониби миллерчиён намояндагӣ мешуд, муаррифӣ мекард, ва ҳамчунин ҳаракати яксаду чилу чор ҳазорро низ ба тасвир меовард. Пеш аз ҳама, ӯ айёми охири намояндагӣ мекард, чунон ки анбиё ҳамеша чунин мекунанд. Ба ҳамин сабаб, пешакӣ ба ӯ гуфта шуд, ки китоб аввал ширин ва сипас талх хоҳад буд. Миллерчиён инро пешакӣ наредонистанд, аммо аз яксаду чилу чор ҳазор талаб карда мешавад, ки инро бидонанд.

Миллер, ҳамчун паёмовари фариштаи якум, рамзи асосии он касест, ки китоби кӯчакро хӯрд. Чун осибон, ӯ бояд гандумро аз қоҳ ҷудо мекард, сипас донро ба орд табдил меод ва нонро месохт, ки бояд хӯрда мешуд. Ӯ он нонро шарик мегардонид, ба ин тариқ ки онро

дар миёни ҳучраи худ мегузошт ва ҳамаи хоҳишмандонро даъват мекард: «биёед ва бубинед». Аммо ҳамчун рамзи он касе ки китобро аз дасти фаришта гирифт, Миллер, монанди Юҳанно, бештар ба рӯзҳои охири фариштаи сеюм муроҷиат мекунад, на ба рӯзҳои аввали фариштаи якум. Дар рӯзи худ ӯ аз оғоз ба мо хабар медиҳад, ки паёми худро аз дасти ноён гирифтааст. Фариштаи якум дар Ваҳй боби даҳум дар дасти худ китоби кӯчак дорад, аммо фариштаи Ваҳй боби ҳаҷдахум, ки омегаи алфои соли 1840 аст, дар дасти худ ҳеҷ китобе ба тасвир кашида нашудааст, ва ҳамон аст китобе ки Миллер гирифт — китобе аз дасти ноён. «Биёед ва бубинед»-и Миллер 9/11 аст, ва «биёед ва бубинед»-и марди хасрӯб Қонуни якшанбе мебошад.

Дар миёни алфа ва омегаи «биё ва бубин», ту паёми фариштаи дуюмро дорӣ, зеро алфа 9/11 аст, ки ояти якуми боби ҳаҷдах мебошад, ва ояти дуюм фариштаи дуюм аст, ки дар ояти сеюм анҷом меёбад; ин қонуни якшанбе ва омегаи «биё ва бубин» аст. Дар ҳоби Миллер, фариштаи дуюм ва сукути Бобил бо ҳафт бор ба қор рафтани калимаи «пароканда қардан» ифода шудааст, дар ҳоле ки ривояти умумӣ муайян месозад, ки ҳақиқат аз ҷониби хато мағлуб мегардад.

Фариштаҳои якум ва сеюм бо он паём нозил шуданд, ки бояд мутаносибан дар 11 августи соли 1840 ва 9/11 гирифта ва хӯрда шавад. Ин ду сана ба ояти якуми Ваҳй боби ҳаҷдахум мувофиқат мекунад.

Ҳақиқатҳои асосӣ дар моҳи майи соли 1842 нашр гардиданд, ва чадвали пешоҳангони соли 1843 ҳамчун алфаи ду чадвали Ҳабакқук буд. Дар соли 2012 «Чадвалҳои Ҳабакқук» нашр гардиданд, ки ба моҳи майи соли 1842 мувофиқат мекунад.

Миллерчиён ноумедии нахустини худро 19 апрели соли 1844 таҷриба қарданд, ки намунаи рамзии 18 июли соли 2020 буд. Дар он нуқта фариштаи дуюм омад, ва омадани ӯ бо ояти дуюми Ваҳй боби ҳаҷдах мувофиқат дошт. Он ноумедӣ анҷоми фариштаи аввалро нишон дод. Дар он ҷо фариштаи дуюм омад, ва вақти таъхир дар масали боқирагон оғоз ёфт. Таърихи фариштаи аввал бояд бо таърихи фариштаи дуюм мувозӣ чараён ёбад, ва ҳангоме ки ба ин тарз татбиқ қарда мешавад, омадани фариштаи дуюм бо омадани фариштаи аввал дар соли 1840 ва 11-уми сентябр мувофиқ мегардад.

Дар 11-уми сентябр қамони таъхир фаро расид, ки намунаи он 19 апрели соли 1844 буд. Дар 11-уми сентябр қор боди Ислон сар дода шуданд ва сипас боздошта гаштанд. Он қор боде ки Юҳанно аз онҳо ёд мекунад, ҳамон бодҳои шадиди Ишаъё ва боди шарқии нубувват мебошанд, ва фариштаи мӯҳрғузур аз шарқ боло мешавад. Вақте ки ӯ боло мешавад, мувофиқи ғуфтаи ҳоҳар Уайт, қор бор нидо мекунад: «нигоҳ доред, нигоҳ доред, нигоҳ доред, нигоҳ доред». Қамони таъхире ки бо расидани фариштаи дуюм оғоз меёбад, ба сурати он тасвир шудааст, ки қор бод боздошта мешаванд, то он даме ки яқсаду чилу қор ҳазор мӯҳр зада шаванд.

Баъд аз ноумедии аввал, Самуэл Сноу роҳнамоӣ ёфт, то паёми Нидои Нисфишабро тартиб диҳад, ва ба ин тарз овозро дар биёбон дар моҳи июли соли 2023 ба таври рамзӣ таҷассум намуд.

Дар маҷлиси хаймавии Экзетер чудо шудани бокирагон бар асоси равғани озмоиш, мувофиқи кори Фиристодаи Ахд, инчунин миллерчиёро пок ва соф гардонд. Маҷлиси хаймавии Экзетер мӯҳргузориро намояндагӣ мекард, зеро кор он гоҳ чун мавҷи азими баҳр, ё чун лашкари қудратманд, пеш мерафт, то он даме ки фариштаи сеюм 22 октябри соли 1844 расид. Калиди ин таърих чудой аст.

Фариштаи дуюм ҳангоме ки меояд, кори чудо карданро анҷом медиҳад, чунон ки дар ноумедии аввал анҷом дод, ва он бо ҷудоии 22 октябр ба поён расид. Дар миёни ин ду чудой паёми фариштаи дуюм эълон карда шуд. Фариштаи дуюм ҷудоии тадриҷӣ аст то озмоиши ниҳии равған. Озмоиши ниҳии равған ба санчиши ҳалқунандаи фариштаи сеюм мерасонад. Он санчиши ҳалқунанда барои Исо салиб буд, ва Боғи Ҷатсамонӣ, ки маънояш «боғи чархушти равған» аст, пеш аз санчиши ҳалқунандаи салиб омад, ва озмоиши равғани бокирагон пеш аз дари баста шудани соли 1844 омад.

Санчиши охири, ки баъди он доварӣ меояд, барои Исроили қадим санчиши даҳум буд. Сипас ба онҳо таъйин гардид, ки дар биёбон бимиранд. Хоҳ Қодеш бошад, хоҳ Ҷатсамонӣ ё Эксетер; санчиши ниҳой пеш аз доварӣ, ки дар он ду синф аз ҳам чудо карда мешаванд, ба санчиши ниҳии баъд аз соли 2023 ишора мекунад, ки пеш аз довари дари баста вобаста ба қонуни якшанбе меояд. Он санчиши ниҳой мӯҳргузорӣ аст. Санчиши ниҳой ё охири, санчиши аввалро низ дар назар мегирад.

Дар соли 2023, вақти таъхир ба анҷом расид, ҳангоме ки Шери қабилаи Яҳудо бо дур кардани дасти Худ, рӯёёро, ки бояд дар таъхир мемонд, боз намуд. Он гоҳ кори Самуэл Сноу оғоз ёфт.

Агар мо давраи фариштаҳои якум ва дуюмро ба таври мувозӣ бо ҳам мутобиқ намоем, онҳо ғуруд омадани фариштаеро бо паёме муайян мекунам, ки қавми Худоро ба воситаи воқуниши онҳо ба амр барои гирифтани паём ва ҳӯрдани он озмоиш мекунад. Сипас паёми бунёдӣ ба миёни омма гузошта мешавад, то он даме ки паёми бунёдӣ ноқом гардад. Он гоҳ фариштаи сеюм мерасад. Давраи фариштаи сеюм он нуздаҳ солест, ки нуздаҳ соли омегагии 742 BC то 723 BC буд.

Давраи аз соли 1844 то 1863 ва давраи аз соли 742 то м. 723 то милод бо якдигар мувозӣ мераванд, ҳамчунин бо давраҳои фариштаи аввал ва дуюм низ мувозӣ мебошанд. Он чор хатти таърихи нубувват бо давраи аз 9/11 то қонуни якшанбе мутобиқ меоянд. Он панҷ хатти таърихи «биёед ва бубинед»-и алфои Миллер ва «биёед ва бубинед»-и омегаи Масех мебошанд.

Чаҳор маротиба Ҳафт

Агар дуруст фаҳмида шавад, китоби Левиён боби бисту шаш «ҳафт замон»-ро муайян менамояд — чор маротиба, ва «ҳафт замон» рамзи Миллер ва паёми ӯст. Дар соли 1842, фаҳмиши Миллер дар бораи «ҳафт замон» бар нақшаи соли 1843 сабт ва ҷовидона гардонид шуд, ки хоҳар Уайт мегӯяд, он «бо дасти Худованд роҳнамоӣ шуда буд» ва «набояд тағйир дода шавад». Ҳафт сол баъд Миллер дар соли 1849 вафот кард, ва ҳафт сол

баъд паёми «ҳафт замон» ба воситаи Ҳайрам Эдсон ба сабт дароварда шуд, ва ҳафт сол баъд он рад карда шуд.

Дар соли 1842 нахустин ҷадвали Ҳабакқук нашр гардид.

Дар соли 1849 паёмовари алфаи «ҳафт замон» бар нақшаи соли 1843 мемирад.

Дар соли 1856 паёмбари омегаи «ҳафт замон» дар рӯи ҷадвали соли 1850 нодида гирифта мешавад.

Дар соли 1863 ду лавҳаи Ҳабакқук рад карда шуданд ва ҷадвали соли 1863 нашр гардид.

Нақшаи илоҳӣ дар оғоз нашр гардид, ва нақшаи инсонӣ дар анҷом нашр шуд. Дар миёна ду паёмбар муайян гардидаанд, зеро паёми дуввум ҳамеша дучандшавӣ дорад.

Аввалин фаришта

Дар соли 1842 ҷадвали якуми Ҳабакқук нашр карда шуд.

Фариштаи дуум

Соли 1849 он паёмовари куҳансоли ҷадвали соли 1843 вафот мекунад.

Дар соли 1856 паёмбари нави ҷадвали соли 1850 нодида гирифта мешавад.

Фариштаи сеюм

Дар соли 1863 ин паём рад карда шуд ва ҷадвали соли 1863 нашр гардид.

Давраи бисту яксолае, ки чор рамзи «ҳафт замон»-ро намояндагӣ мекунад, ки бо фосилаи баробари ҳафтсола аз ҳам ҷудо шудаанд. Паёми алфа ба таърифи расид (1842), паёмбари алфа вафот кард (1849), паёмбари омега нодида гирифта шуд (1856) ва паёми омега рад карда шуд (1863), ки намунаи соли 2012; 18 июли 2020; 2023; ва қонуни якшанбеи наздикомадаро нишон медиҳад. Марги Миллер дар соли 1849 бо 18 июли 2020 мутобиқат мекунад. Паёмбар ва паём дар соли 2023 эҳтимоли шуданд. Паёми омега ҳоло қушода шуда истодааст, ва пас аз он қонуни якшанбеи соли 1863 меояд.

Дар ҳаракати Миллерӣ, паём барқарор карда шуд ва сипас паёмрасон мурд. Дар ҳаракати мувоҷиҳ паём барқарор карда шуд ва сипас ҳуди паём мурд. Паём дар солҳои 1856 ва 2023 эҳтимоли гардид. Иртидои унвони соли 1863 аст, ва ғалабаи унвони ҳамтои он дар қонуни якшанбеи мебошад. Пеш аз иртидои ва ғалабаи қонуни якшанбеи соли 1863, қушода шудани нури омегавии сангӣ қуллаи «ҳафт замон»-и соли 1856 баён мегардад, ҷунон ки аз соли 2023 инҷониб низ ҷунин будааст.

Мо дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Уилям Миллер: 1782–1849

Уилям: «ирода» ва «худ» — «ҳомии қотей», «нигоҳбони собитқадам» ё «чанговари иродақавӣ».

Миллер: шахсе, ки осиебро ба кор меандозад, махсусан осиебе, ки ғалларо орд мекунад.

Чанговари иродақавӣ

«Як деҳқони ростқавл ва покдил, ки ба шубҳа оварда шуда буд дар бораи ҳокимияти илоҳии Навиштаҳо, вале бо вучуди ин самимона меҳост ҳақиқатро бишносад, ҳамон шахсе буд, ки Худо махсус интиҳоб карда буд, то дар эълони омадани дуҷуми Масеҳ пешсаф бошад. Мисли бисёре аз ислоҳгарони дигар, Виям Миллер дар солҳои аввали зиндагии худ бо камбизоатӣ мубориза бурда буд ва ба ҳамин васила дарсҳои бузурги чидду ҷаҳд ва худинкориро омӯхта буд. Аъзои хонаводое, ки ӯ аз он баромада буд, бо рӯҳи мустақилу озодидӯст, бо тавоноии таҳаммул ва ватандӯстии оташин хос буданд — хислатҳое, ки дар табиати ӯ низ басо намоён буданд. Падараш дар артиши Инқилоб капитан буд, ва ба фидокориҳое, ки ӯ дар ҷанҷолҳо ва ранҷу машаққатҳои он давраи пурушӯб ба ҷо оварда буд, метавон ҳолатҳои танги рӯзгори солҳои аввали ҳаёти Миллерро нисбат дод.»

«Ӯ тансиҳатии хуби ҷисмонӣ дошт ва ҳатто дар кӯдакӣ нишонаҳои қувваи зеҳнии бештар аз оддиро нишон медод. Ҳар қадар ки калонтар мешуд, ин боз ҳам равшантар мегардид. Зеҳни ӯ фаъол ва хуб инкишофёфта буд, ва ӯ ташнагии шадиди дониш дошт. Гарчанде ки ӯ аз бартариҳои таҳсили донишгоҳӣ баҳраманд набуд, муҳаббати ӯ ба омӯзиш ва одати тафаккури бодикқат ва таҳлили дақиқ уро шахсе гардонд, ки довари солим ва назари фарогир дошт. Ӯ дорои ахлоқи беайб ва обрӯи рашкбарангез буд ва умуман барои ростқавлӣ, сарфаю сариштакорӣ ва хайрхоҳӣ қадр карда мешуд. Бо нерӯ ва кӯшиши пайваста ӯ аз айёми ҷавонӣ вазъи кофии моддиро ба даст овард, ҳарчанд ки одатҳои омӯзишии худро ҳамонро нигоҳ медошт. Ӯ вазифаҳои гуногуни шаҳрвандӣ ва ҳарбию бо сарбаландӣ иҷро кард, ва роҳҳои расидан ба сарват ва шараф гӯё ба рӯи ӯ васеъ кушода буданд». The Great Controversy, 317.

«Дониши Худо бе кӯшиши ақлӣ ва бе дуо барои ҳикмат ба даст оварда намешавад, то ки шумо битавонед пӯсти беҳосилро, ки одамон ва шайтон бо он таълимоти ҳақро таҳриф кардаанд, аз дониши поки ҳақиқат ҷудо намоед. Шайтон ва иттиҳоди ӯ аз омилони инсонӣ кӯшидаанд, ки пӯсти гумроҳиро бо гандуми ҳақиқат омехта созанд. Мо бояд бо чидду ҷаҳд ганҷи ниҳонро ҷустуҷӯ кунем ва аз осмон ҳикмат талаб намоем, то ки ихтироҳҳои инсониро аз аҳкоми илоҳӣ ҷудо созем. Рӯҳи Муқаддас ба ҷӯяндаи ҳақиқи бузург ва гаронбаҳо, ки ба нақшаи наҷот иртибот доранд, ёрӣ хоҳад расонд. Ман меҳодам ба ҳамаи шумо ин воқеиятро таъкид намоям, ки мутолиаи сатҳии Навиштаҳо кофӣ нест. Мо бояд ҷустуҷӯ кунем, ва ин маънои амал кардан ба ҳар он чизро дорад, ки ин калима дар бар мегирад. Чунон ки маъданков бо шавқӣ тамом заминро мекобад, то рағҳои тиллои онро кашф намояд, ҳамон тавр шумо низ бояд Каломи Худоро барои ганҷи ниҳоне, ки шайтон муддати дароз кӯшидааст аз инсон пинҳон дорад, таҳқиқ намоед. Худованд мегӯяд: “Агар касе бихоҳад иродаи Ӯро ба ҷо оварад, дар бораи ин таълим хоҳад донист”. Юханно 7:17, Revised Version.»

«Каломи Худо ҳақиқат ва нур аст, ва бояд барои пойҳои шумо чароғе бошад, то шуморо дар ҳар қадами роҳ то ба дарвозаҳои шаҳри Худо ҳидоят намояд. Маҳз ба ҳамин сабаб аст, ки Шайтон чунин талошҳои ноумедона кардааст, то он роҳеро, ки барои раҳоефтагони Худованд барои рафтан барафрошта шудааст, бибандад. Шумо набояд андешаҳои худро назди Китоби Муқаддас баред ва ақидаҳои худро меҳваре созед, ки ҳақиқат гирди он давр занад. Шумо бояд андешаҳои худро дар остонаи таҳқиқ як сӯ гузоред ва бо дилҳои фурутану ором, дар ҳоле ки нафс дар Масеҳ пинҳон аст, бо дуои чиддӣ, аз Худо ҳикмат бичӯед. Шумо бояд эҳсос кунед, ки иродаи ошкоршудаи Худоро ҳатман бидонед, зеро он ба некуахлоқии шахсӣ ва абадии шумо дахл дорад. Китоби Муқаддас роҳнамо аст, ки ба воситаи он метавонед роҳи ҳаёти ҷовидонаро бишиносед. Шумо бояд болотар аз ҳар чиз орзу кунед, ки ирода ва роҳҳои Худовандро бишиносед. Шумо набояд барои он ҷустуҷӯ кунед, ки матнҳои Навишторро пайдо намоед ва онҳоро чунон таъбир кунед, ки назарияҳои шуморо исбот кунанд; зеро каломи Худо эълон мекунад, ки ин печондани Навиштаҳост ба ҳалокати худӣ шумо. Шумо бояд худро аз ҳар гуна таассуб ҳолӣ созед ва бо рӯҳи дуо ба таҳқиқи каломи Худо ворид шавед».

Review and Herald, September 11, 1894.

«Уилям Миллер дар Питсфилд, Массачусетс таваллуд ёфт. Таҳсили расмӣ ӯ ҳамагӣ аз 18 моҳ иборат буд, аммо ӯ ба воситаи одати қавии мутолиа худомӯз гардид. Ӯ ҳамчунин аз айёми барвақт ба навиштан оғоз намуд, шеър эҷод мекард ва рӯзнома нигоҳ медошт. Мутолиаи ӯ вайро бо муаллифони бедин ошно сохт, ки бар ӯ дар самти деизм таъсир расониданд. Ӯ дар охири бистсолагии худ қозии сулҳ гардид ва дар Ҷанги соли 1812 иштирок кард. Якчанд таҷрибаҳо дар чараёни ин низоъ андешаи ӯро ба сӯи Худои шахсӣ равона карданд. То соли 1816 ӯ имон овард ва ба омӯзиши Китоби Муқаддас ҷиддан оғоз намуд. Ӯ навишт: “Навиштаҳои Муқаддас... мояи шодии ман гардиданд, ва дар Исо ман дӯстери ёфтам.”»

«То соли 1818 ӯ дар омӯзиши пешгӯйӣҳо ба чунин хулоса омада буд, ки Исо “тақрибан дар соли 1843” боз хоҳад гашт. Соли 1831, пас аз итминони қавӣ ва роҳнамоии илоҳӣ барои ин кор, ӯ дар маҳфилҳои хурд ба таври оммавӣ натиҷаҳои омӯзишҳои худро баён карданро оғоз намуд. Пас аз вохӯрӣ бо Ҷ. В. Ҳаймс, муҳаррири маъруф, дар соли 1839, роҳ барои мавъиза кардан ба гурӯҳҳои бузург дар шаҳрҳои калон боз шуд. Ҳарчанд бисёриҳо ба ӯ муҳолифат мекарданд, мавъизаи ӯ ва низ мавъизаи дигароне, ки паёми Омадани Масеҳро пазируфта буданд, таъсири назаррас гузошт, ба тавре ки то 100,000 нафар ба эътиқод ба наздик будани омадани Масеҳ имон оварданд. Эллен Хармон ӯро моҳи март соли 1840 дар Портленд, Мэн, ҳангоме ки 12-сола буд, шунид. Ӯ чунин ба ёд меовард: “Ҷаноби Миллер пешгӯйӣҳоро бо дақиқие пайгирӣ мекард, ки дар дилҳои шунавандагонаш эътиқоди қавӣ ба вучуд меовард. Ӯ бар давраҳои пешгӯӣ таваккуф менамуд ва барои тақвияти мавқеи худ далелҳои бисёр меовард. Сипас мурочиатҳо ва насихатҳои чиддӣ ва пурқуввати ӯ ба онҳое, ки омода набуданд, издиҳомро гӯё сеҳрзада нигоҳ медошт.” Life Sketches, 20.»